

หากสงครามยุติสงครามได้ แม้ต้องสู้รบก็ควรทำ กษัตริย์ใช้
เมตตาธรรมผูกประชาให้ชิดใกล้ ใช้คุณธรรมนำประชาให้สรรเสริญ
ใช้ปัญญาเป็นหลักพึ่งของปวงราษฎร ใช้ความกล้าเป็นแบบอย่าง
ของปวงชน ใช้สัจจะสร้างศรัทธาแก่ปวงประชา

'กลยุทธี่ชื่อหมา บทที่หนึ่ง รากฐานจากรักและเมตตา'

บทที่ 1

นำทัพ

เขียนหนังสือทางแขนทั้งสองออกขณะยืนเบื้องหน้ากระจกสำริดขนาดใหญ่แวววาว ให้เข้ารับใช้สองคนสวมใส่เกราะศึกให้มัน

ชุดเกราะนี้สร้างอย่างประณีตยิ่ง การประดับตกแต่งแต่ละส่วนแม้ไม่มาก แต่หากเป็นผู้ชำนาญอาวุธย่อมมองออกว่าเป็นของชั้นสูง จุดเชื่อมต่อมากมายระหว่างแผ่นเกราะล้วนมีใยเหล็กถักทอป้องกัน แนบแน่น ส่วนที่ถูกโจมตีได้ง่ายดายที่สุดบนผิวเกราะก็เพิ่มความหนาได้อย่างยอดเยี่ยม รูปแบบเกราะศึกทั้งชุดสร้างตามรูปร่างของเขียนหนังสือ ทำให้หลังสวมใส่มันจึงมีท่วงท่าคล้ายสูงโปร่งกว่าเดิม

บนชุดเกราะมีลายเมฆสลักธรรมดาเพียงไม่กี่จุด มิได้ฝังเงินหรือทอง และมีได้ประดับด้วยสัตว์เทพหรือสัตว์ร้ายอะไร นี่ย่อมมิใช่เพราะเขียนหนังสือจ่ายไม่ไหว แต่ในขณะที่มันสวมชุดเกราะนี้ ต้องอยู่ข้างกายคนผู้หนึ่ง และไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าสวมใส่ของหรือหุหุรหากว่าคนผู้นั้นนอนอย่างแน่นนอน

เข้ารับใช้สวมใส่ชุดเกราะแต่ละส่วนให้เขียนหนังสือ และมอบ

หมวกติดพู่แดงจุดชาติให้ในมือมัน

มือข้างหนึ่งของเขียนหนึ่งจับหมวกเอาไว้ มืออีกข้างหนึ่ง
ยื่นไปลูบหน้าอกและสีข้าง มันขยับร่างอีกหลายทีเพื่อให้แน่ใจว่า
เกราะศึกแน่นหนาดี

ยังคงพอดีตัวอย่างยิ่ง เขียนหนึ่งพริ้มดวงตาเรียวยาวเล็ก มองกระจก
สำริดพลางยิ้มน้อยๆ หลายปีนี่แม้ใช้ชีวิตอย่างสุขุ่ยสุขร้าย ช้ำยังยุ่งกับ
การชิงความโปรดปรานจากจักรพรรดิและจัดการงานขององค์กรข้าเสี้ยนแพร
ทุกเช้าค่ำ แต่มันยังคงเจียดเวลาวางขี้น่ายิ่งเกาทัณฑ์เป็นประจำเพื่อ
ฝึกฝนร่างกาย นี่ย่อมมิใช่เพื่อสวมเกราะลงสนามทำสงคราม แต่ต้อง
รักษาลักษณะเก่งกล้าสามารถเพื่อให้ได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาท
เจียงปิ่นที่อาจหาญกว่ามันบัดนี้อยู่ข้างพระวรกายจักรพรรดิตลอดเวลา
มันยังมีอาจแพ้มากเกินไปนัก จุดที่เขียนหนึ่งชนะเจียงปิ่นมีเพียง
มิตรภาพกับจักรพรรดิที่ยาวนานกว่า ด้วยเหตุนี้ทุกครั้งที่เข้าเฝ้า
มันจะทำให้จักรพรรดิจดจำว่ามันยังคงเป็นบุตรบุญธรรมที่รูปร่าง
แข็งแรง ยิ่งเกาทัณฑ์ได้ทั้งซ้ายและขวาผู้นั้น

เขียนหนึ่งสวมหมวกศึก ขำรับใช้หยิบกระบี่ประจำตัวมาห้อยไว้
บนสายคาดเอวให้ สูดหายใจสวมผ้าคลุม เมื่อชุดเกราะทั้งชุดครบครันแล้ว
มือซ้ายเขียนหนึ่งก็จับด้ามกระบี่ข้างเอว หมุนไปหมุนมาซ้ายขวา
หน้ากระจก ชมดูท่วงท่าสง่างามของตนเอง

มันไม่เคยเป็นทหารและไม่เคยอ่านพิชัยสงครามสักหน้าเดียว
ที่มีตำแหน่งในวันนี้ได้ทั้งหมดอาศัยความทะเยอทะยานและโชคดี
อันไร้เทียบเทียม...ที่ได้พบเจอจักรพรรดิจูไห่จ้าวที่ขอบทำสงคราม
พระองค์นี้

และบัดนี้จักรพรรดิก็จะเคลื่อนพลแล้ว

สิบห้าวันก่อน ชาวการยกทัพก่อนกฎของหนึ่งอ่องจู่เงินหา
ถ่ายทอดมาถึงเมืองหลวง ทำให้ราชสำนักสิ้นคลอน แต่ผู้ที่สมควร
เดือดดาลเพราะเหตุนี้ที่สุดกลับหัวเราะหลังได้รับข่าว ดวงตาทั้งสอง
เปล่งประกายเหมือนเด็กที่พบการละเล่นใหม่

จู่โฮ่วจ้าวสั่งการขุนนางให้ร่างราชโองการโดยไม่รีรอ สั่งให้
เจิ่นกั๋ววงจู่โฮ่วผู้บัญชาการทัพแม่ทัพใหญ่เกรียงไกรยุทธ์...ซึ่งก็คือ
ตัวพระองค์เอง...ยกทัพลงใต้ปราบกบฏ

จักรพรรดิมีพระประสงค์จะเสด็จลงเจียงหนานนานแล้ว และครั้งนี้
ใครก็ไม่อาจห้ามปรามพระองค์ไม่ให้ยกทัพด้วยพระองค์เองได้อีก...
ขุนนางราชสำนักทั้งหมดที่ตกเดือนจักรพรรดิให้เลิกล้มการยกทัพ
ล้วนถูกจับเข้าคุกภายใต้การปลุกปั่นของเจียงปิ่น

ด้วยเหตุนี้เจียนหนึ่งจึงต้องกลับมาสวมชุดเกราะที่เก็บไว้เนิ่นนาน
นี้เพื่อเตรียมพร้อม

"ใต้เท้านำเกรงขามอย่างยิ่ง!" ข้ารับใช้คนหนึ่งในนั้นกล่าวเยินยอ
อีกคนหนึ่งเผยสีหน้าชื่นชมยินดีออกมา

เจียนหนึ่งที่เดิมที่เป็นขุนนางคนโปรดของจักรพรรดิจะมองไม่ออก
ได้เช่นไรว่านี่คือการสอพลอ เพียงแต่มันชมชอบการสอพลอเช่นนี้...
ผู้ที่ยึดถือการประจบผู้อื่นเป็นชีวิตจิตใจย่อมชอบให้ผู้อื่นประจบเช่นกัน
เพื่อชดเชยปมด้อยที่สะสมอยู่ในใจ

เจียนหนึ่งชักกระบี่ข้างเอวออกมดั่งซึ่ง ประกายเย็บเย็นสาดส่อง
ทั่วทั้งห้อง

ผนังรอบห้องนี้ล้วนเรียงเต็มไปด้วยสมบัติล้ำค่าหลากประเภท
มีเครื่องเงินเครื่องทองเนืองงานประณีต มีหยกและของตกแต่ง
แปลกประหลาดแวววาวหลากสีสัน ภาพอักษรของจิตรกรผู้มีชื่อเสียง

หลากหลายขนาด ยังมีสิ่งของหายากที่มาจากต่างแดน ข้างกระจกสำริด ตั้งไว้ด้วยชุดเกราะพร้อมโล่กลมแปลกประหลาดที่มาจากแดนตะวันตก ชุดหนึ่ง ชั้นวางอาวุธหน้าชุดเกราะเรียงรายไปด้วยดาบยาวแคว้นวอฝี่มือประณีตหกเล่ม แต่ละจุดยังวางกองไปด้วยสิ่งไม้หนักอึ้งหลายใบ ภายในต่างก็อัดเต็มไปด้วยเงินทองทรัพย์สินสมบัติ

ห้องเก็บสมบัติเช่นนี้ในคฤหาสน์เมืองหลวงของเฉียนหนิงมีสามห้อง และมีสถานที่เก็บซ่อนสมบัติเพื่อเตรียมไว้ใช้ยามคับขันอยู่ตามที่ต่างๆ ในเมืองหลวงอีกสิบกว่าแห่ง

เฉียนหนิงกุมกระบี่ กวาดมองสิ่งของล้ำค่าในห้อง ทรัพย์สินที่สะสมมาโดยอาศัยตำแหน่งขุนนางคนโปรดในหลายปีนี้แม้ใช้อีกสามชาติก็คงใช้ไม่หมด และเมื่อได้อยู่กลางกองสมบัติเหล่านี้มันมักรู้สึกมันคงไร้เทียบเทียม

มันยกกระบี่ขึ้น ขำรับใช้สองคนตกใจเล็กน้อย แต่เฉียนหนิงเพียงชี้ปลายกระบี่ไปยังสมบัติเหล่านั้น กวาดไปที่ละอัน

เฉียนหนิงที่จิตใจคับแคบจำได้แม่นยำว่าทรัพย์สินทุกชิ้นของตนเองได้มาอย่างไร มอบให้ใครไปเท่าใด เงินทองชุดใดอาศัยธุรกิจมีดีใดได้มา

ปลายกระบี่ของเฉียนหนิงหยุดอยู่บนบ้านสุราหยกขาวประณีตใบหนึ่ง มันจำได้ว่าเป็นสิ่งของที่จูเหินเหาส่งคนมามอบให้

มิเพียงแต่บ้านสุรา ทรัพย์สินประมาณสามส่วนในห้องนี้ล้วนเป็นสินบนในหลายปีที่ผ่านมาจากหนึ่งอ่อง บ้างเป็นกำไรที่มาจากการลอบล่าเลี้ยงอาวุธปืนค่ายพลเสินจีค้าขายให้หนึ่งอ่อง

เมื่อคิดถึงตรงนี้ความรู้สึกมันคงในใจเฉียนหนิงพลันเลื่อนหายกระบี่ในมือสั้นไหวเล็กน้อย มันเก็บกระบี่คืนในฝักช้าๆ

เขียนหนังสือที่มีเส้นสายข่าวสาร ความจริงเรื่องหนึ่งอ่องก่อกบฏ มั่นรู้ก่อนจักรพรรดิหลายวัน การตอบสนองแรกของมันคือการคิดว่า ต้องหนีออกจากเมืองหลวง แต่มันยังคงตั้งใจทัพย์ลีนกับตำแหน่ง ทั้งหมดนี้มีได้ สุดท้ายจึงตัดสินใจอยู่ต่อ

ห้าวันถัดมาหลังจากความตื่นตระหนกตกใจ ข่าวการก่อกบฏ ก็แพร่หลายในราชสำนัก มันรอคอยสืบต่อ แต่ยังคงไม่มีใครใด กล่าวหาว่ามันสมคบกับจูจินเหา แม้กระทั่งเจียงปิ่นศัตรูคู่แค้นก็ไร้ซึ่ง ความเคลือบไหว

เขียนหนังสือว่าสาเหตุหลักข้อหนึ่งคือผู้ที่รับสินบนหนึ่งอ่อง ในราชสำนักมิได้มีแค่มันคนเดียว ยังมีคนมากมาย รวมถึงคนที่มี อำนาจใหญ่หลวงหลายคนที่ล้วนไม่ยอมให้ถึงอุจจาระนี้เปิดออก หากสืบหา 'กบฏสมคบคิด' รากฐานของทั้งราชสำนักก็อาจสั่นคลอน

แต่เขียนหนังสือก็กังวลว่าความแน่นแฟ้นในการสมคบคิดกัน ของตนเองกับหนึ่งอ่องมิใช่ผู้อื่นจะเทียบได้ ชุนนางราชสำนักมากมาย รับสินบนหนึ่งอ่อง อย่างมากก็แค่เพื่อปิดตาข้างหนึ่ง หรือกล่าวเยินยอ จูจินเหาเบื้องพระพักตร์สองสามประโยค หากแต่เขียนหนังสือกลับเป็น ผู้นำข่าวสารข้อมูลขององค์กรภัยเสื่อแพรมาให้ตำหนักหนึ่งอ่อง 'เข้าเยี่ยม' ใช้ประโยชน์มาตลอด ทั้งยังนำศีลตราวุธและปืนใหญ่มาให้พวกมัน ถึงขั้นพยายามหลอกล่อจักรพรรดิให้ใช้ 'พระราชหัตถเลขาท่างสี่' แต่งตั้งทายาทหนึ่งอ่องเป็นผู้สืบบัลลังก์ เรื่องเหล่านี้หากถูกเปิดโปง มันก็ยากจะหลุดรอด

บัดนี้จะบอกว่าเสียใจก็สายเกินไปเสียแล้ว เขียนหนังสือตัวเอง ในกระຈก พยายามทำให้จิตใจสดชื่นสุดความสามารถ มันตัดสินใจ จะข้ามผ่านพายุลูกนี้

ไม่เป็นไร... สวรรค์ให้เข้าได้ทั้งหมดนี้ คงไม่เอาไปโดยง่ายอีก...

ข้าจะอยู่ที่นี้ต่อไปให้นานกว่าผู้ใด

เขียนหนังสือปิดกระป๋องประจำตัวและถอดหมวกเกราะมอบให้เข้ารับใช้ในใจมั่นเร่งเร้าให้ตนเองคิดแต่ในทางดีอยู่ตลอด ครั้งนี้ฝ่าบาทมิได้ออกด่านแต่เดินทางลงใต้ในที่สุดเขียนหนังสือก็ได้ปรนนิบัติอยู่ด้านข้างตลอดการเดินทาง ไม่ถูกเจียงปิ่นยึดครองจักรพรรดิไว้ผู้เดียวอีกต่อไป มันได้สั่งการลูกน้องให้เตรียมอาหารหายากทุกอย่างล่วงหน้าบนเส้นทางที่ราชวงศ์จะเคลื่อนผ่าน เสาะหาสาวงามห้องถื่นและเตรียมของเล่นแปลกใหม่ที่ไม่มีในเรือนเป่าฝาง

ต้องเอาชนะพระทัยฝ่าบาทกลับมาให้ได้

เพียงเท่านี้ผู้ใดก็จะต้องขำมิได้

ยามนี้เขียนหนังสือเดินทางไปหน้าผนังด้านหนึ่งของห้องเก็บสมบัติเลือกเกาทัณฑ์ชั้นดีสี่คันจากสิบกว่าคันที่แขวนอยู่และสั่งการให้เข้ารับใช้พกไปเพื่อให้มันมีโอกาสแสดงฝีมือเบื้องพระพักตร์ จักรพรรดิตัดสินพระทัยเคลื่อนพลออกจากเมืองหลวงวันมะรืน เรื่องที่เขียนหนังสือยังต้องเตรียมมีมากอย่างยิ่ง จึงให้เข้ารับใช้ปลดเกราะศึกให้มัน

ขณะเพิ่งถอดออกเพียงท่อนบน พลันมีเข้ารับใช้ในคฤหาสน์อีกคนหนึ่งวิ่งเข้ามาจากเรือนด้านใน เขียนหนังสือมองเห็นมันเหงื่อท่วมศีรษะใบหน้าขาวซีดก็รู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง

"มีอะไร..."

"มีคน... เข้ามา"

สัมผัสเสียงของเข้ารับใช้ผู้นั้นกำลังสั่นเครือ เห็นได้ชัดว่าไม่ปกติอย่างยิ่ง... ใครกันกล้าบุกที่อาศัยของเขียนหนังสือผู้เป็นบุตรบุญธรรมของฝ่าบาท

เขียนหนึ่งที่ยังคงสวมเกราะศึกที่อ่อนล้าบังบัณฑาลโทสะหีบดาบ แคว้นวอลเล่่มหนึ่งบนชั้นนวางอาวุธมาชักออก กำลังจะพุ่งออกไปด้านนอก เพื่อหาความจริง สู้มเสียงทรงพลังเสียงหนึ่งกลับถ่ายทอดมาจาก ภายนอก

"เขียนหนึ่ง ออกมาคุยกันสักหน่อยเถอะ!"

เมื่อได้ยินสู้มเสียงนี้แผ่นหลังของเขียนหนึ่งเย็นเยียบราวน้ำแข็ง เกาะกุม

ผู้คุ้มกันบ้านเรือนที่จัดไว้ปกติในคฤหาสน์หลังนี้มีสามสิบกว่าคน กอปรกับองครักษ์เสื้อแพรจำนวนมากที่มักเดินอยู่ที่นี้ การป้องกัน แน่นหนาจนเหมือนป้อมปราการ

แต่คนที่กล่าวคำผู้นี้เข้ามาถึงส่วนลึกของคฤหาสน์หลังนี้ได้ โดยไม่มีเค้กลางสักนิด

มีความเป็นไปได้เพียงข้อเดียว คนผู้นี้้นำคำสั่งที่ไม่มีผู้ใดบังอาจ ฝ่าฝืนมาด้วย

ใบหน้าของเขียนหนึ่งซีดเผือดยิ่งกว่าช่วงเวลาใดๆ ในอดีต มันลดตาบแคว้นวอลลง ถ่อร่างซึ่งผีเท้าหนักหน่วงเดินออกจากห้อง เก็บสมบัติซ้ำๆ

เมื่อถึงเรือนด้านในอันกว้างขวาง เขียนหนึ่งก็มองเห็นผู้ที่กล่าวคำ นิ่งอยู่บนเก้าอี้ประธานแล้ว

แม้เจียงปิ่นจะนั่งอยู่ แต่ดูมันราวกับสูงใหญ่กว่าเขียนหนึ่งเสียอีก ใบหน้าที่แผลเป็นผ้งลึกของมันยั่มน้อยๆ อย่างกระหึ่มใจ ในมือ โยนจดหมายฉบับหนึ่งเล่น

เขียนหนึ่งที่เคยอยู่ข้างพระวรกายจักรพรรดิเข้าคำเคยเห็น จดหมายล้ำค่านี้นับครั้งไม่ถ้วน ย่อมรู้ว่าคืออะไระ

ทุกอย่างล้วนจบสิ้นแล้ว

ในเรือนยังยืนเต็มไปด้วยทหารสวมเกราะที่ถือดาบขวาน
หลายสิบนาย ล้วนเป็นทหารคนสนิทที่เจียงปิ่นนำเข้าสู่เมืองหลวง
มาจากด่านชายแดนด้วยตัวเอง ทั้งหมดใช้สายตาคัล้ายพยัคฆ์หมาป่า
จ้องเฉียนหนิง

ขณะเฉียนหนิงเดินออกมา เจียงปิ่นมองเห็นมันสวมเกราะศึก
ครึ่งชุดและถือดาบแคว้นวอในมือก็อดมิได้ที่จะขมวดคิ้วสายหน้า

"ถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าคงไม่คิดต่อต้านกระมัง"

เฉียนหนิงสีหน้าซีมเซา กลืนน้ำลาย ดาบยาวในมือตกลงบนพื้น

เจียงปิ่นมองดูสภาพสลดหดหู่ของเฉียนหนิงอย่างไม่รีบร้อน
ประกาศราชโองการลักนิต มันรอวันนี้มาเนิ่นนานแล้ว ย่อมต้องค่อยๆ
เสพสุข

เหมือนเช่นมองเห็นเหยื่อที่รอคอยมานานตกลงในกับดัก มันต้อง
ชื่นชมท่วงท่าดีนรนั้นน้อยอย่างเต็มที่

"ข้ารู้ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่" เจียงปิ่นกล่าว "เจ้าเสียใจยิ่งนักที่ในวันนั้น
พาข้าเข้าเฝ้าฝ่าบาทกระมัง แต่เจ้ามีอาจโทษข้า ข้าบีบให้เจ้าสมคบคิด
กับตำหนักหนึ่งองค์เสียเมื่อไร ที่ข้าทำก็แค่ให้ฝ่าบาทสนใจข้ามากขึ้น
เล็กน้อยเท่านั้น"

มันลูบรอยแผลเป็นอันแสนภาคภูมิบนหน้าตนเอง ข้ายังมองดู
เฉียนหนิง

"แต่ข้าคิดไม่ถึงว่าคนที่เป็นคู่ต่อสู้ของข้ากลับโง่งถึงเพียงนี้"

ยามนี้เฉียนหนิงคล้ายค่อยๆ ฟื้นคืนมาจากอาการตกตะลึง
ใบหน้าของมันมีสีเลือดมากขึ้นเล็กน้อย และลงมือถอดเกราะศึก
ช่วงล่างออก

หลังจากรับรู้เรื่องแล้ว หัวใจของเจียนหนิงกลับสงบลง อย่างไรก็ตามมันก็คลุกคลีอยู่ในราชสำนักหลายปี มิใช่ไม่เข้าใจว่านี่คือปากินคนแห่งหนึ่ง ตนเองก็ต้องเตรียมถูกกินทุกเมื่อ

การตอบสนองอย่างสงบของเจียนหนิงทำให้เจียงปิ่นผิดคาดยิ่งนัก ก่อนหน้านี้นั้นยังจินตนาการว่าเจียนหนิงจะรำร้องวิงวอนเช่นไรหรือตกใจจนเผยกิริยาท่าทางทุเรศทุรังอะไรออกมาบ้าง

"เจ้าจะทำอะไรที่รับลงมือเถอะ" เจียนหนิงกล่าวเสียงเย็นชา "ถึงอย่างไรทุกอย่างก็จบสิ้นแล้ว เจ้าอยากฟังข้าพูดอะไรหรือ ข้าแพ้แล้ว ได้ยินคำพูดประโยคนี้เจ้าพอใจแล้วกระมัง"

เจียงปิ่นกลับมิมือจากกล่าวต่อไป มันโบกมือบอกให้ลูกน้องนำเชือกเอ็นวัวมามัดเจียนหนิง เจียนหนิงให้ทหารไขว่สองมือผูกมัดไปพลางเพ่งมองเจียงปิ่นไปพลาง

"เจ้ารู้หรือไม่ ข้ากับเจ้าเหมือนกัน"

เจียงปิ่นได้ยินคำพูดประโยคนี้ของเจียนหนิง โทสะวูบหนึ่งก็ผุดขึ้นในอก

"เจ้ายังกล่าวคำพูดเหลวไหลอะไรอีก"

"เจ้ากับข้าเหมือนกัน" เจียนหนิงกล่าวอย่างสงบ "ทุกสิ่งที่เราได้รับล้วนมิได้อาศัยตัวเอง แต่เป็นรางวัลที่เกิดขึ้นชั่วครู่จากผู้อื่น สิ่งที่ได้มาเช่นนี้จะสูญหายไปในช่วงข้ามคืนอย่างง่ายดายเช่นกัน บนโลกนี้แม้แต่จักรพรรดิก็ต้องเปลี่ยน เจ้าคิดว่าตำแหน่งที่ตัวเองยืนในวันนี้จะคงอยู่ตลอดไปหรือ"

ขณะเจียงปิ่นฟังอยู่โทสะบนหน้าก็ค่อยๆ เลือนหาย มันฟังออกว่าคำพูดนี้ของเจียนหนิงมิใช่การตอบโต้สุดท้ายอะไร แต่เป็นความรู้สึกปลงขณะสูญเสียทุกสิ่งไป

เขียนปิ่นที่โบหน้าเขี้ยวคล้าโบกมือไม่ว่าคำ สั่งการไพร่พล
คุมตัวเจียนหนึ่งไป แต่ตัวมันเองกลับยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ใช้มือเท้าคาง
ขบคิดคำพูดเมื่อครู่ของเจียนหนึ่ง

ไม่ ข้าไม่มีทางเหมือนกับเจ้า

ให้ตายก็ไม่มีทาง

เจียนหนึ่งถูกจำคุกและยึดทรัพย์ในวันนั้นเพราะต้องโทษสมคบคิด
ก่อกบฏ ในคฤหาสน์ตรวจพบสายคาดหยกสองพันห้าร้อยเส้น ทองคำ
สิบกว่าหมื่นตำลึง ทองขาวสามพันหีบ พริกไทยหลายพันตัน

เนื่องจากจักรพรรดิเจ้ต๋อเสียดูพระทัยที่ก่อนหน้านี้สั่งการทำลายล้าง
สำนักกู่ตัง เป็นเหตุให้ทรงเกิดเมตตาจิตต่อเจียนหนึ่งที่เคยโปรดปราน
อยู่บ้าง จึงหาได้ออกราชโองการประหารทันทีไม่ เพียงคุมขังมันเอาไว้
รอหลังยกทัพลงใต้ปราบกบฏค่อยตัดสินพระทัย

ซึ่งหลี่ยังมิได้เดินไปในห้องของหมาตี่ก็ได้ยินเสียงคนนอกห้อง
เอะอะคล้ายเกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้ว

ซึ่งหลี่ขมวดคิ้วให้เก้ง รีบเดินเข้าไปกับสาวใช้สามคน ร้อนใจ
อยากรู้ว่าเกิดเรื่องอันใด

หมูนี่จักรพรรดิเตรียมยกทัพลงใต้เป็นการใหญ่ กอปรกับ
ความหวั่นไหวจากการก่อกบฏของจูเจินเหา ทำให้ราชสำนักตกอยู่ใน
ความสับสนวุ่นวาย เจียนหนึ่งขุนนางคนโปรดพลันถูกยึดทรัพย์จำคุก
ยิ่งชวนให้ประหลาดใจ ช่วงเวลาเช่นนี้เรื่องอะไรก็อาจเกิดขึ้นได้
ซึ่งหลี่จึงต้องระวังและรอบคอบ

เมื่อบรรลุถึงหน้าห้องนั้นซึ่งหลี่จึงโล่งอก ที่แท้ผู้ที่รวมตัวอยู่นอก

และในประตูลั่นเป็นนางกำนัลและชั้นที่ของเรือนเป้าฝางซึ่งกำลัง
ยุ่งอยู่กับการจัดเก็บเสื้อผ้าข้าวของหลากชนิดลงในหีบเพื่อขนย้าย

บรรดาคนนอกประตูเห็นคนงามแซ่ซ่งก็ลั่นหยุดลงและแสดง
มารยาท ซ่งหลีโบกมือเบาๆ ให้พวกมันทำงานสืบต่อแล้วจึงเดินเข้าไป
ในห้อง

เมื่อเข้าไปซ่งหลีก็มองเห็นหมาตียี่นเท้าเวออยู่กึ่งกลางห้อง
กำลังยุ่งอยู่กับการสั่งการและชี้แนะบริวารจำนวนมากว่าต้องขนสิ่งใด
ไปบ้าง ขณะเดียวกันอาเจียที่เป็นเด็กน้อยก็หมอบอยู่เบื้องหน้า
หีบไม้ใบใหญ่ที่เปิดอยู่ใบหนึ่ง หยิบเสื้อผ้าที่พับอย่างเป็นระเบียบ
แต่เดิมโยนออกไปที่ละชุด

"อาเจีย!" หมาตียี่นเท้าก็มิโหจนตะโกน "เจ้ากำลังทำอะไร"

อาเจียได้ยินก็มองดูมารดาพลางหัวเราะคิกๆ มันหยิบชุดกระโปรง
สีแดงสดตัวหนึ่งคลุมบนศีรษะตนเอง ทว่ากลับเสียสมดุลแล้ว ทั้งร่าง
ล้มเข้าไปในหีบ ศีรษะคว่ำขาชี้ชุกอยู่ในกองเสื้อผ้าที่สวมรองเท้าเล็กๆ
ปักลายดอกไม้ทั้งสองข้างเตะอากาศไม่หยุด

ซ่งหลีเห็นแล้วร้องอุทานรีบวิ่งไปอุ้มอาเจียขึ้นมา อาเจียยังคงมุด
ชุดกระโปรงสีแดงตัวนั้นพลางโอบกอดซ่งหลีหัวเราะ

หมาตีเดินมาด้วยความเตื่อดตาล เลิกชุดกระโปรงแดงนั้นออกไป
ถลิ่งตามองดูบุตรของตนเอง แต่เห็นท่าทางน่ารักและไร้เดียงสาของ
อาเจียความเตื่อดตาลของนางก็เลือนหายในทันใด อดมิได้ที่จะหัวเราะ

"พี่สาว..." ซ่งหลีเหลียวซ้ายแลขวา "นี่กำลังทำอันใด..."

"พวกเราต้องติดตามฝ่าบาทยกทัพลงได้ ย่อมต้องเตรียมพร้อม"

หมาตีใช้ชุดกระโปรงแดงนั้นเช็ดเหงื่อบนหน้าอาเจียพลางกล่าว
"เจ้าละ จัดเก็บสิ่งของที่ต้องพกไปแล้วหรือยัง"

ซึ่งหลีมองดูหม่าตีอย่างรู้สึกผิดปกติเล็กน้อย ก่อนหน้าพวกนางสองคนล้วนกังวลว่าไม่นานจูโฮ่วจ้าวก็จะทนไม่ไหวขึ้นราชรถออกจากเมืองหลวง พวกมันต้องถูกบีบให้นำอาเจียเดินทางไกลไปด้วยอีกครั้ง ทว่าหม่าตีในขณะนั้นก็กลับกระตือรือร้นผิดปกติดูอย่างเห็นได้ชัด คล้ายรอไม่ไหวอยากจะได้ในบัดดล

สองปีมานี้หม่าตีกับซึ่งหลีฝ่าฟันความลำบากมาด้วยกัน ผูกไมตรีลึกซึ้งอย่างยิ่งแล้ว พอเห็นท่าทางไม่กล่าวคำของซึ่งหลีก็เดาออกว่านางคิดอะไรอยู่ในใจ

"ใช่แล้ว น้องสาว" หม่าตีปิดจอมผมของซึ่งหลี "ข้าเปลี่ยนแปลงความคิดแล้ว ตอนนี้อยู่กับอยากออกเดินทางให้เร็วขึ้นหนึ่งวันออกจาก..." นางมองดูข้าหลวงของเรือนเป่าฝางและลดส้อมเสียงกล่าว "...ที่นี่"

"เพราะเหตุใด" ซึ่งหลีถามอย่างไม่เข้าใจ เมื่อนึกถึงวันเวลาที่ต้องกระเสือกกระสนอยู่นอกด่านนางก็กลัวขึ้นมา แม้เจียงหนานมิได้แค้นแค้นขมขื่นเหมือนนอกด่าน แต่นางยังคงเบื่อหน่ายที่จะติดตามจักรพรรดิที่ไม่รู้จักโตพระองค์นั้นขึ้นเหนือลงใต้ ยังต้องร่วมตีมีสุราขับลานาทุกเมื่อ...

หม่าตีดึงซึ่งหลีไปที่มุมหนึ่งของห้องเพื่อให้ห่างจากเหล่าบริวารตรงนั้นวางไว้ด้วยเตียงเล็กที่อาเจียใช้นอน พวกนางยืนอยู่ด้วยกันหลังมุ้ง

"ข้าตัดสินใจแล้ว" หม่าตีมองดูซึ่งหลีด้วยสีหน้าตั้งเครียด นางยังมองดูอาเจียก่อนหายใจเฮือกหนึ่งอย่างเต็มปอดแล้วจึงกล่าวเสียงแผ่วเบาสืบท่อ "ข้าต้องฉวยโอกาสขณะออกจากเมืองหลวงลงใต้ครั้งนี้ ส่งอาเจียไป"

"อะไรนะ..." ซ่งหลี่อุทานเบาๆ พลันคิดได้ว่ามีอาจให้พวกบรืวาร
ตื่นตระหนกจึงบึ่งปากตนเองทันที รอล้างแน่ใจว่าพวกมันหาได้
สนใจไม่ นางจึงกล่าวคำอีกครั้ง "เจ้าจะพาอาเจีย...หนีไปหรือ"

หม่าตี้ส่ายหน้า "หากนางสนมคนโปรดของฝ่าบาทพลัน
หายสาบสูญไป ต้องนำมาซึ่งความโกลาหลเป็นแน่ ฝ่าบาทก็คงไม่
เลิกแล้วต่อกัน แต่หากเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่งหายไป พระองค์
คงไม่ถึงขั้นเคลื่อนพันขุนศึกหมื่นอาซาไปตามกลับมาระมัง"

ซ่งหลี่พอได้ฟังก็เข้าใจความหมายที่แท้จริงของหม่าตี้ว่าต้องการ
ขวยโอกาสหาครอบครัวสักครอบครัวหนึ่งฝากฝังอาเจียไว้ ขอบตานาง
แดงกำขึ้นมาทันที

"จะได้อย่างไร...นั่นไยมิใช่...เจ้ากับอาเจีย..."

สีหน้าของหม่าตี้กลับสงบอย่างยิ่ง ดูเหมือนคิดตกเรื่องนี้นานแล้ว
นางลูบผดำอันอ่อนนุ่มของอาเจีย

"หากอยู่ในสถานที่เช่นนี้นานปี เมื่อเติบโตใหญ่เด็กคนนี้รังแต่
จะกลายเป็นตัวประหลาด" นางลดลุ่มเสียงกล่าว "เหมือนเช่นฝ่าบาท
คนเหล่านั้นที่ห้อมล้อมอยู่ข้างพระวรกายก็เช่นกัน ไม่มีสักคนเดียว
ที่มีหัวใจเป็นปกติ อาเจียต้องไม่กลายเป็นเช่นนั้น ข้าตัดสินใจแล้ว"

"แต่...แต่ว่า..." น้ำตาไหลลงมาจากสองตาของซ่งหลี่ "เช่นนั้น...
พวกเจ้าก็จะไม่ได้พบหน้ากันอีกนับจากนั้น..."

"จนปัญญา" หม่าตี้แค้นยิ้ม "ชีวิตบางครั้งก็เป็นเช่นนี้ เพื่อคนที่รัก
ก็ต้องปล่อยมันไป"

นางจับแขนของซ่งหลี่ มองตรงไปยังดวงตาของนางพลา กล่าวอีก
"รับปากข้า เมื่อถึงยามจำเป็น ต้องใช้พลังทั้งหมดของเจ้าช่วยข้า
สำเร็จเรื่องนี้"

ซงหลี่ถลิ่งดวงตาซุ่มฉ่ำ งงจันทำตัวไม่ถูก ยามนี้้อาเจียมมองเห็น
ซงหลี่กำลังร้องไห้จึ่งบ้ญปากยี่นมือ่น้อยๆ ออกไปเซ็ดหยดน้ำตาบน
ปรางแก้มของนาง

มองดูอาเจียที่ใส่ชื่อบริสุทธีและนี่กถึงอนาคตของมัน ซงหลี่
ก็พยักหน้าอย่างนึ่งเจียบ

ในชีวิตยี่สิบเก้าพรรษาของจักรพรรดิเจ็งเตอไม่เคยตื่นเดินเหมือน
เช่นวันนี้

ความรู้สึกว่าโลหิตพล่งปล่านนั้นยิ่งกว่าในพิธีราชาภิเศกเมื่อ
สิบห้าปีก่อน หรือวันที่เรือนเป้าฝางอันโปรดปรานสร้างแล้วเสร็จ
หรือขณะนำทัพด้วยพระองค์เองพิชิตชัยในมหาศึกอิงโจว

พระองค์ทรงสวมใส่ชุดเกราะ แต่หาใช้ชุดเกราะหรรุหราก็เคยสวม
ขณะอยู่นอกด่านไม้ แต่เป็นเกราะศึกทหารม้าที่ภายนอกเรียบง่าย
แต่กลับเหี้ยมหาญยิ่งกว่า เกราะสำริดที่ไหลทั้งสองกับหน้าอก
เปล่งประกายสีแดงทอง ใหม่เอี่ยมไว้ซึ่งรอยบุบ เกราะคั่นช่อง
ตรงกลางอกล้อมด้วยลายสลักรูปเมฆมงคล นอกจากนี้เกราะศึกทั้งชุด
ก็ไม่มีการตกแต่งอื่นใดอีก แต่ละส่วนล้วนสร้างขึ้นเพือต่ออสู
หมวกศึกที่จักรพรรดิถือแนบไว้ข้างลำตัวก็เรียบง่ายเช่นเดียวกัน เพียง
ปักไว้ด้วยขนนกยาวๆ หลากสีมัดหนึ่งบนยอด ใช้เป็นลิ่งจำแนกของ
แม่ทัพ

แม่ทัพใหญ่เกรียงไกรยุทธ์เจิ้นกั้วกงจู่ฮ่าว

จู่ฮ่าวจ้าวถือหมวกเกราะไว้ในมือขวา มือซ้ายจับด้ามกระบี่ข้างเอว
ก้าวออกจากห้องท่ามกลางบรรยาการศอบอุ่นและเสียงเพลง เท้าทั้งสอง
เหยียบย่างด้วยฝีเท้าเบาสบาย ฝ้าคลุมสีเหลืองด้านหลังปลิวไสว

ภายใต้การติดตามของชั้นที่สูงส่งารูปร่างล้ำสันที่ปกดาบทวนแปดคน จักรพรรดิเดินผ่านเฉลียงทางเดินยาวอันกว้างขวางสายหนึ่งของเรือนเป้าฝาง ผู้ที่ขนานบอยู่สองฝั่งเฉลียงทางเดินคือนักแสดงและลามะนับร้อยคน กำลังกวัดแกว่งธงหลากสีและร้องเล่นเต้นรำดูงานเฉลิมฉลองครั้งใหญ่

ยิ่งเดินเข้าใกล้ปลายทางของเฉลียงทางเดิน จูโฮ่วจ้าวก็ยิ่งได้กลิ่นแปลกประหลาดและซับซ้อนมาจากด้านนอก พระองค์คุ้นเคยกับกลิ่นนี้อย่างยิ่ง มันปะปนไปด้วยกลิ่นเหม็นที่แผ่ออกมาจากคนและสัตว์นับไม่ถ้วน กลิ่นสาบที่ลอยออกมาจากอาวูรหนึ่งฟอกจำนวนมาก กลิ่นของความร้อนที่ระอุขึ้นจากในพื้นที่รอยประหนึ่งกลิ่นหญ้าแห้งถูกเผาไหม้...

จูโฮ่วจ้าวดมดม หัวใจเต้นเร็วกว่าเดิม พระองค์เผยยิ้มน้อยๆ อย่างพึงพอใจออกมา

เช่นนี้ต่างหากคือการมีชีวิตอยู่

เมื่อเดินออกจากปลายเฉลียงทางเดิน จูโฮ่วจ้าวก้าวเข้าพื้นดินทรายของลานประลองใหญ่กลางแจ้งแห่งเรือนเป้าฝาง เบื้องหน้าล้วนสว่างไสวจนพระองค์ลืมตาไม่ขึ้นชั่วขณะ

ทหารม้าห้าหาญเกือบพันนายขี่ม้าเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบอยู่บนลานประลอง ไม่มีม้าสักตัวก่อความวุ่นวายให้ไม่สบายพระทัย รูปขบวนสงบเงียบเรียบร้อย

ชุดเกราะที่สวมอยู่บนร่างบรรดาทหารม้ามีรูปแบบเหมือนกันกับของจักรพรรดิ อีกทั้งต่างก็ทำขึ้นใหม่เอี่ยมเช่นกัน ตะวันยามบ่ายเคลือบคล้อยเหนือลานประลอง เกราะสำริดแต่ละแถวนั้นเปล่งประกายสีแดงทองเสมือนประกายคลื่นกลางห้วงมหรรณพ สรรพอาวุธที่ตั้งตรง

ราวกับดงไม้สะท้อนแสงสีเงินแวววาว ทั้งกองทัพมองผ่านๆ เหมือน
อาบไปด้วยรัศมีเทพเทวา ราวกับไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์

ใต้หมวกเกราะที่ปิดบังใบหน้าของเหล่าทหารต่างลอดผ่าน
ไอสังหารอันห้าวหาญออกมา มีไม่กี่นายที่ใบหน้ามีผิวหนังสมบุรณ์ดี
ส่วนใหญ่ต่างเต็มไปด้วยบาดแผลจากการต่อสู้ในอดีต ทั้งหมดล้วนเป็น
ผู้กล้าที่ผ่านการรบมาแล้วทั้งสิ้น มาศึกทุกตัวพลจะกำลังเต็มเปี่ยม แต่
กลับยังถูกผู้ซึ่งควบคุมจนว่านอนสอนง่าย เพียงพอที่จะเห็นได้ว่า
ทั้งหมดล้วนผ่านการคัดเลือกและฝึกฝนอย่างพิถีพิถัน ขบวนม้า
กลุ่มใหญ่ทั้งขบวนไม่มีจุดให้ติดังได้สักนิด

หลังจู่โฮ่วจ้าวปรับตัวกับประกายแสงได้ก็เบิกตาชมดูรูปขบวนนั้น
ด้วยความตื่นเต้น มือที่ถือหมวกเกราะของพระองค์สั้นไหวเล็กน้อย...
เรื่องที่ทำให้จักรพรรดิมีปฏิกิริยาเช่นนี้ได้ บนโลกมีไม่เท่าใดนัก

นี่คือกองทัพไร้ผู้ต่อต้าน

มีพวกมัน ข้าก็จะวิ่งตะบึงไปทุกแห่งในแดนดินได้อย่างอิสระ

เจียงปิ่นนักรบห้าวหาญที่พระองค์โปรดปรานและไว้วางพระทัย
ที่สุดยามนี้ขี่ม้าเดินมา ในมือถือเชือกบังเหียนจูงม้าศึกขนสีขาวโพลน
ที่ผ่านการคัดเลือกตัวหนึ่งมาด้วย เจียงปิ่นนั่งอยู่บนอานม้า ก้มศีรษะ
แสดงมารยาทต่อจู่โฮ่วจ้าว

หากเป็นสถานการณ์ปกติ กิริยานี้ของเจียงปิ่นเรียกได้ว่า
เสียมารยาทอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ต่างกัน บนลานประลองแห่งนี้จู่โฮ่วจ้าว
มิใช่เพียงจักรพรรดิ

จู่โฮ่วจ้าวพยักหน้าให้เจียงปิ่นและมอบหมวกเกราะให้ชันที่
ข้างพระวรกายโดยไม่รีรอ มันเหยียบขึ้นอานม้าของม้าขาวภายใต้
การประคองของอีกสองคน พระองค์รับหมวกเกราะคืนมาสวม

หลังปรับจนเข้าที่ค่อยจัดเสื้อผ้า จากนั้นจึงควมม้าติดตามเจียงปิ่น เดินเข้าสู่ขบวน ตรวจตราทหารม้าจำนวนมาก

ทหารเด่นล้ำค่ายกองหนุนเว่ยอู่ขบวนนี้ เดิมทีมิได้มีภูมิลำเนาเป็นราชวงศ์ครักษ์ แต่เป็นทหารชายแดนที่เจียงปิ่นนำเข้ามาเมืองหลวง มาจากเหลียวตง เซวียนฝู ต้าถง และเหยียนส่วย ก่อนคัดเลือกมาและตั้งกลุ่ม ทั้งหมดล้วนเคยมีประสบการณ์โศกโชนในศึกอันดุเดือด ที่ชายแดนกับชาวต้าต้า ความห้าวหาญของพวกมันมิใช่ราชวงศ์ครักษ์ เมืองหลวงจะเทียบเทียมได้

จูโฮ่วจ้าวผ่านเบื้องหน้าขบวนทหาร ชื่นชมรูปลักษณะกับเครื่องแบบ ต่อสู้ของเหล่าทหารอย่างละเอียด ในใจรู้สึกตื่นเต้นยินดีเป็นล้นพ้น และผงกศีรษะไม่หยุด สิ่งที่ทำให้จักรพรรดิรู้สึกภาคภูมิใจคือขณะนี้ พระองค์สวมใส่เครื่องแบบเหมือนกันกับทหารกล้าเหล่านี้แล้ว

พระองค์ที่เคยประจัญบานในศึกอิงโจว ตัดศีรษะเข้าศึกด้วยพระองค์เอง โอ้ประโคมว่าเป็นขุนศึกห้าวหาญที่ผ่านการต่อสู้เป็นตายมาแล้วเช่นกัน วันนี้ได้มาอยู่ในขบวนรบโดยมิใช่เพียงเพราะพระองค์เป็นจักรพรรดิ แต่เป็นเพราะผลงานที่สร้างมา ย่อมสมควรสวมชุดเกราะชุดเดียวกัน

เจียงปิ่นมองดูรอยยิ้มของจักรพรรดิอยู่ด้านข้างอย่างภาคภูมิใจยิ่ง นำทัพลงใต้ด้วยพระองค์เองครั้งนี้ จูโฮ่วจ้าวยอมสละราชวงศ์ครักษ์ เมืองหลวงแต่เดิม และเลือกใช้ค่ายกองหนุนเว่ยอู่ขบวนนี้เป็นกองทัพรักษาพระองค์ เจียงปิ่นที่เป็นแม่ทัพ ตำแหน่งยิ่งมั่นคงดูเขาไถ่ซาน อย่างเห็นได้ชัด

อนึ่งค่ายกองหนุนนี้ภายนอกแม้ให้จักรพรรดิเป็นผู้บัญชาการหลัก แต่ความจริงถวายเป็นความรักภักดีให้ได้เท่าเจียงปิ่นที่เลื่อนขั้นพวกมัน

ภายหลังทุกวันระหว่างทางลงใต้ ความเป็นความตายและความปลอดภัย
ของจุไฮ้จ้าวกล่าวได้ว่าถูกควบคุมอยู่ในเงื้อมมือของเจียงปิ่นทั้งหมด
เจียงปิ่นรู้สึกว่ามันเหมือนความจริงแล้วตนเองควบคุมอำนาจในแผ่นดิน
ก็มีปาน...

ค่ายกองหนุนเว่ยอู่ทั้งกองทัพที่ผลัดเปลี่ยนเครื่องแบบต่อสู้
เรียบริ้วใหม่เอี่ยมก็เกิดจากความเห็นของเจียงปิ่นเช่นกัน ประการแรก
ทำเพื่อเอาใจจักรพรรดิ ถึงแม้กองทัพคือของเล่นในสายพระเนตร
จุไฮ้จ้าว แต่แน่นอนว่ายิ่งดงามแพรวพราวยิ่งดี ประการที่สอง
เจียงปิ่นเองก็ด้กตวงผลประโยชน์จากการจัดซื้อยุทธภัณฑ์ใหม่ชุดนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)